pristalsreguleringerne, men også med beløb svarende til reelle lønstigninger. Det måtte påregnes, at der, såfremt man ikke havde fået en ny lønningslov, under alle omstændigheder ville være sket en forhøjelse af tjenestemandslønningerne, efter at lønningerne ved overenskomstforhandlingerne på det private arbejdsmarked i foråret 1969 var blevet forhøjet, hvilket følgelig ville have fået virkning for ydelserne efter den her omhandlede lov.

Efter at disse overenskomstforhandlinger var tilendebragt, blev der med statstjenestemændenes og lærernes fællesudvalg opnået enighed om, at tjenestemændenes skalalønninger som en konsekvens af de lønforbedringer, der var gennemført på det private arbejdsmarked, skulle forhøjes med knap 2 pct., og det foreslås derfor, at stigningen for erstatningsydelserne fastsættes til 2 pct. Denne stigning vil medføre en udgift af ca. 400.000 kr. årlig for ydelserne i henhold til loven om erstatning til besættelsestidens ofre, hvortil kommer en stigning på ca. 125.000 kr. årlig for ydelserne efter krigsulykkesforsikringsloven for søfarende, der følger satserne i fornævnte lov og reguleres i takt med disse. Den samlede årlige merudgift for statskassen bliver således 525.000 kr.

Det tilføjes, at beregningen af erstatning i tilfælde, i hvilke der ikke tidligere er fastsat et beløb for årslønnen, vil være at foretage på grundlag af en årsløn fastsat som hidtil, det vil sige inden for de i erstatningslovens § 31 omhandlede minimums- og maksimumsbeløb og under hensyntagen til senere reguleringer, herunder den i nærværende forslags § 1 omhandlede regulering pr. 1. juli 1969.